

NORWEGIAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
NORVÉGIEN A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
NORUEGO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 13 May 2010 (afternoon)
Jeudi 13 mai 2010 (après-midi)
Jueves 13 de mayo de 2010 (tarde)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- The Bokmål version is followed by the Nynorsk version.
- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Choose either the Bokmål version or the Nynorsk version.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- La version en Bokmål est suivie de la version en Nynorsk.
- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Choisissez ou la version en Bokmål ou la version en Nynorsk.
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- La versión en Bokmål es seguida por la versión en Nynorsk.
- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Elija la versión en Bokmål o la versión en Nynorsk.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

NORWEGIAN A1 – BOKMÅL VERSION
NORVÉGIEN A1 – VERSION EN BOKMÅL
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN BOKMÅL

Skriv en kommentar til *én* av de følgende tekstene.

1.

Kåre kom til verda med ein navlestreng ingen klarte å klippe over. Navlestrengen hang fast i ei morkake som nekta å kome ut. Ho heldt seg der ho var, ho rikka seg ikkje. Dei klarte ingen av delane: å klippe over navlestrengen, eller operere ut morkaka. Dette var litt av eit mosk, sa overlegen. *Litt* av eit mosk. Far hans tok det først som eit personleg nederlag, at han ikkje klarte å klippe over navlestrengen: han tenkte at han måtte vere siste sort, ei lus av ein far, som ikkje klarte noko såpass enkelt. Vel var nevlestrengen både feit og glatt, men han var ikkje unormalt tjukk på nokon måte. Berre unormalt sterk. Og det var trøyst i det, for far til Kåre, at ingen andre klarte å klippe han over heller, ingen av sjukesøstrene, ingen av legane, same kva dei prøvde. – Vi får finne ut ein alternativ måte å leve på, Marianne, sa far til Kåre, – de er bundne saman for livet, det er ikkje tvil om det.

Marianne hadde i grunnen ikkje noko imot det. Det vart på mange måter lettare å halde oppsyn med det vesle barnet, ho visste kvar han var til en kvar tid, og ho kunne berre snare inn navlestrengen om ho tapte han av syne, eller om han sprang og gøymde seg. Sjølv sagt var det problematisk å ha eit privatliv med faren, men det gjekk, det også: ein måtte berre innstille seg på å gjere det så stille som mogleg, og med minst muleg rørsle. Far til Kåre, derimot, tykte situasjonen vart meir og meir uuthaldeleg, han *ville* ha rørsle! kunne han finne på å rope, når han var på sitt sintaste, ofte etter ei eller anna hending i det offentlege: ein eller annan handletur eller berre ein tur i parken, der folk hadde stirra på denne gråkvite, nakne strengen mellom mor og son og heilt tydeleg tykt at det var merkeleg. Og på far til Kåre, følte far til Kåre, som gjekk eit halvt skritt bak dei med bøygd nakke. Han heldt det ikkje ut meir. Han reiste.

Marianne hadde i grunnen ikkje noko imot det. Det vart på mange måtar lettere å leve slik dei var nøydd til å leve, når ho kunne konsentrere seg om å halde tritt med son sin. Det var mykje ho måtte vere med på. Ho måtte småspringe overalt, klatre i tre, hoppe i høy, sykle, sparke fotball, vere med heim til kameratane. Og heile tida prøvde ho å gjere seg usynleg, ville ikkje hemme sonen i utviklinga, visste at ho måtte late han få gjere ting, prøve ting ut, ho ville ikkje vere nokon klamp om foten, så når dei gjorde ugagn og rampestrekar let ho att augo. Stod utanfor badet når dei smurte det inn med tannkrem. Gøymde seg bak tre når dei smugrøykte i grøfter. Og heldt seg for augo når ho måtte vere med Kåre i garderoben før og etter symjinga. Under Kåres seksuelle debut, dritings i fjortenårsalderen på ein fest, låg ho gøymd så godt ho kunne under senga og heldt seg for øyrene.

Då Kåre vart gift, flytta naturlegvis Marianne inn saman med brudeparet. Dei laga eit rom til henne like ved soverommet deira, for bruda kunne ikkje halde ut at Marianne skulle sove i same rom som dei, så slik vart det. Det var i grunnen berre ein ekstra vegg i rommet, med ein glipe som navlestrengen kunne træast inn i før alle saman la seg. Men bruda meinte ho såg auget til Marianne stire på seg gjennom glipet. Noko Marianne sa ikkje var sant. Men bruda insisterte, og sydde eit forheng som ho hengde opp framfor glipet. Forhenget hang seg opp i navlestrengen, og bruda braut gråtande saman på golvet. – Ho er overalt! hiksta ho, – ho er overalt, Kåre, det er ingen ting som nyttar, eg held ikkje ut! Eg held ikkje ut! gret ho, og i eit fortvilt forsøk beit ho av all makt i navlestrengen. – Au! hylte Kåre og Marianne, og såg forskrekka på kvarandre gjennom glipet; dei visste ikkje at bandet hadde blitt følsamt. Bruda berre hiksta. – Eg reiser! sa ho. – Eg re-heiser! Og så reiste ho.

Kåre hadde i grunnen ikkje så mykje imot det. Det vart på mange måtar lettare å leve slik dei var nøydde til å leve, no då mora var i ferd med å bli gammal og han var nøydd til å byrje ta omsyn til hennar tempo.

[...]

Gunnhild Øyehaug, Fra “Liten knute” i *Knutar* (2004)

- Beskriv forholdet mellom de fire hovedpersonene.
- Beskriv stemningen i utdraget.
- Gi en karakteristikkk av fortellemåten i dette utdraget.
- Synes du dette er en morsom eller trist historie?

2.

Jeg lette etter deg

men lette jeg på de riktige stedene
på den riktige måten

og med den rette besluttsomheten
jeg visste jo ikke engang hvordan du så ut

5 hadde heller ikke klart å danne meg en forestilling
kunne ikke ha plukket deg ut i mengden

ville ikke ha stanset opp
foran bildet ditt i lokalavisen

10 på et gruppefoto av bygdas fotballag
eller ved siden av en nekrolog

stemmen din kjente jeg heller ikke
jeg visste bare hvilke stemmer den absolutt ikke lignet

og det var de aller fleste
ja, det var alle jeg noensinne hadde hørt

15 jeg lette etter deg
i alle byer jeg reiste gjennom

i alle landsbyer jeg ble boende i
så lenge jeg orket

20 og ofte møtte jeg noen som lignet
men noe sa meg at de likevel ikke var deg

så jeg lettet kunne dra videre
alle dager alle netter

slik lette jeg etter deg

Ingvild Burkey, *Den mest tenkelige av alle verdener* (2008)

- Vis på hvilke måter forfatteren skaper stemningen i dette diktet.
- Gi en karakteristikk av det lyriske jeget.
- Tror du det lyriske jeget har funnet den eller det han/hun leter etter?

NORWEGIAN A1 – NYNORSK VERSION
NORVÉGIEN A1 – VERSION EN NYNORSK
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN NYNORSK

Skriv ein kommentar til **ein** av dei følgjande tekstane.

1.

Kåre kom til verda med ein navlestreng ingen klarte å klippe over. Navlestrengen hang fast i ei morkake som nekta å kome ut. Ho heldt seg der ho var, ho rikka seg ikkje. Dei klarte ingen av delane: å klippe over navlestrengen, eller operere ut morkaka. Dette var litt av eit mosk, sa overlegen. *Litt* av eit mosk. Far hans tok det først som eit personleg nederlag, at han ikkje klarte å klippe over navlestrengen: han tenkte at han måtte vere siste sort, ei lus av ein far, som ikkje klarte noko såpass enkelt. Vel var nevlestrengen både feit og glatt, men han var ikkje unormalt tjukk på nokon måte. Berre unormalt sterk. Og det var trøyst i det, for far til Kåre, at ingen andre klarte å klippe han over heller, ingen av sjukesøstrene, ingen av legane, same kva dei prøvde. – Vi får finne ut ein alternativ måte å leve på, Marianne, sa far til Kåre, – de er bundne saman for livet, det er ikkje tvil om det.

Marianne hadde i grunnen ikkje noko imot det. Det vart på mange måter lettare å halde oppsyn med det vesle barnet, ho visste kvar han var til en kvar tid, og ho kunne berre snare inn navlestrengen om ho tapte han av syne, eller om han sprang og gøymde seg. Sjølv sagt var det problematisk å ha eit privatliv med faren, men det gjekk, det også: ein måtte berre innstille seg på å gjere det så stille som mogleg, og med minst muleg rørsle. Far til Kåre, derimot, tykte situasjonen vart meir og meir uuthaldeleg, han *ville* ha rørsle! kunne han finne på å rope, når han var på sitt sintaste, ofte etter ei eller anna hending i det offentlege: ein eller annan handletur eller berre ein tur i parken, der folk hadde stirra på denne gråkvite, nakne strengen mellom mor og son og heilt tydeleg tykt at det var merkeleg. Og på far til Kåre, følte far til Kåre, som gjekk eit halvt skritt bak dei med bøygd nakke. Han heldt det ikkje ut meir. Han reiste.

Marianne hadde i grunnen ikkje noko imot det. Det vart på mange måtar lettere å leve slik dei var nøydd til å leve, når ho kunne konsentrere seg om å halde tritt med son sin. Det var mykje ho måtte vere med på. Ho måtte småspringe overalt, klatre i tre, hoppe i høy, sykle, sparke fotball, vere med heim til kameratane. Og heile tida prøvde ho å gjere seg usynleg, ville ikkje hemme sonen i utviklinga, visste at ho måtte late han få gjere ting, prøve ting ut, ho ville ikkje vere nokon klamp om foten, så når dei gjorde ugagn og rampestrekar let ho att augo. Stod utanfor badet når dei smurte det inn med tannkrem. Gøymde seg bak tre når dei smugrøykte i grøfter. Og heldt seg for augo når ho måtte vere med Kåre i garderoben før og etter symjinga. Under Kåres seksuelle debut, dritings i fjortenårsalderen på ein fest, låg ho gøymd så godt ho kunne under senga og heldt seg for øyrene.

Då Kåre vart gift, flytta naturlegvis Marianne inn saman med brudeparet. Dei laga eit rom til henne like ved soverommet deira, for bruda kunne ikkje halde ut at Marianne skulle sove i same rom som dei, så slik vart det. Det var i grunnen berre ein ekstra vegg i rommet, med ein glipe som navlestrengen kunne træast inn i før alle saman la seg. Men bruda meinte ho såg auget til Marianne stire på seg gjennom glipet. Noko Marianne sa ikkje var sant. Men bruda insisterte, og sydde eit forheng som ho hengde opp framfor glipet. Forhenget hang seg opp i navlestrengen, og bruda braut gråtande saman på golvet. – Ho er overalt! hiksta ho, – ho er overalt, Kåre, det er ingen ting som nyttar, eg held ikkje ut! Eg held ikkje ut! gret ho, og i eit fortvilt forsøk beit ho av all makt i navlestrengen. – Au! hylte Kåre og Marianne, og såg forskrekka på kvarandre gjennom glipet; dei visste ikkje at bandet hadde blitt følsamt. Bruda berre hiksta. – Eg reiser! sa ho. – Eg re-heiser! Og så reiste ho.

Kåre hadde i grunnen ikkje så mykje imot det. Det vart på mange måtar lettare å leve slik dei var nøydde til å leve, no då mora var i ferd med å bli gammal og han var nøydd til å byrje ta omsyn til hennar tempo.

[...]

Gunnhild Øyehaug, Frå “Liten knute” i *Knutar* (2004)

- Grei ut om forholda mellom dei fire hovudpersonane.
- Korleis vil du karakterisere stemninga i utdraget?
- Gje ein karakteristikkk av forteljemåten i dette utdraget.
- Synest du dette er ein morosam eller trist historie?

2.

Jeg lette etter deg

men lette jeg på de riktige stedene
på den riktige måten

og med den rette besluttsomheten
jeg visste jo ikke engang hvordan du så ut

5 hadde heller ikke klart å danne meg en forestilling
kunne ikke ha plukket deg ut i mengden

ville ikke ha stanset opp
foran bildet ditt i lokalavisen

10 på et gruppefoto av bygdas fotballag
eller ved siden av en nekrolog

stemmen din kjente jeg heller ikke
jeg visste bare hvilke stemmer den absolutt ikke lignet

og det var de aller fleste
ja, det var alle jeg noensinne hadde hørt

15 jeg lette etter deg
i alle byer jeg reiste gjennom

i alle landsbyer jeg ble boende i
så lenge jeg orket

20 og ofte møtte jeg noen som lignet
men noe sa meg at de likevel ikke var deg

så jeg lettet kunne dra videre
alle dager alle netter

slik lette jeg etter deg

Ingvild Burkey, *Den mest tenkelige av alle verdener* (2008)

- Vis på kva for måtar forfattaren skaper stemninga i dette diktet.
- Gje ein karakteristikk av det lyriske eg'et.
- Trur du det lyriske eg'et har funne den eller det han/ho leitar etter?